

ריטב"א

ההוא עכברא דנפל בשכרא. פירוש וסלקוהו, דכל איסור ניכר אין לו ביטול, אלא שנשאר שם טעמו ולא היה שם שיעור לבטלו, דכי אמרינן דבריה לא בטלה הני מילי היא גופה כשנפלה בעינה בענין שאינה ניכרת, אבל פליטתה מתבטל הוא בנותן טעם. ומה שאמרו בירושלמי (תרומות פ"י ה"ה) דאורי רבי יוחנן בעכברא באלף, מחמיר היה בביטול טעמו דקסבר יהיב טעמא טובא, אי נמי דטעמיה גוי והוה ביה טעמא וקיימא לן דטעמא לא בטיל, כנ"ל. ויש אומרים דעכברא שם מקום הוא ובאיסורי משהו הוה עובדא:

אוצר החכמה

חידושי הריטב"א <אור החכמה> עמוד מס 225 ח (שבועות, ע"ז, חולין, נדה) יום טוב בן אברהם אשבילי (ריטב"א) הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

רמב"ם

לא "עכבר [מ]שנפל לשכר או לחומץ משערין אותו [מ]בששים. שאנו חוששין שמא טעמו בשכר ובחומץ משביח. אבל אם נפל ליינ או לשמן או לדבש מותר ואפילו נתן טעם מפני שטעמו פוגם. שכל אלו צריכין להיותן מבושמים וזה מסריחין ומפסיד טעמן:

משנה תורה <מהדורה חדשה> עמוד מס 185 ה (קדושה) משה בן מימון (רמב"ם) הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

לחם משנה

בר שנפל לשכר או לשמן וכו'. שם ועכברא צשיכרא לא ידענא מאי טעמא וכו'. וא"ת כיון דהוא צריה ליצעי ששים ואחת כמו הצילה שיש זה אפרוח שכתב רבינו דצעינן ששים ואחת. וי"ל דשחני התם שהוא ודאי איסור לכך עשו לו חכמים היכר אצל הכא שהוא ספק די שנקור אוחו ואין צריך היכר. ודע ששם צתוספות הקשו על הא דנפל צשיכרא תימה דהא לונן צלונן הוא ולישתרי ומירלו דמירי ששהה שם יום או יומים והיה כבש צתוך השכר וכבש הרי הוא כמבוסל ע"כ. אצל רבינו סתם יררר יררר יררר יררר ששהה שם כלל. ונראה לי דרבינו יתרו לקושיית התוס' שאני חומץ מצליע טפי: אבל אם נפל ליינ או לשמן וכו'. צגמרא לא הוצר איסור סתם צשיכרא וחלא ולכן כתב רבינו דצשאר משקין שרי:

גלי

אוצר החכמה

משנה תורה <מהדורה חדשה> עמוד מס 184 ה (קדושה) משה בן מימון (רמב"ם) הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה